

OBSAH

Obsah	7
Ježiš sa predstavuje I: Ježiš – Boh	9
Ježiš sa predstavuje II: Ježiš – Boží Syn	27
Ježiš sa predstavuje III: Ja som Mesiáš	39
Ježiš sa predstavuje IV: Ježiš – Kráľ (1. časť)	58
Ježiš sa predstavuje V: Ježiš – Kráľ (2. časť)	71
Ježiš sa predstavuje VI: Ja som cesta	84
Ježiš sa predstavuje VII: Ja som pravda	94
Ježiš sa predstavuje VIII: Ja som život	104
Ježiš sa predstavuje IX: Ja som svetlo sveta	116
Ježiš sa predstavuje X: Ja som dobrý pastier	129
Ježiš sa predstavuje XI: Ja som dvere (1. časť)	142
Ježiš sa predstavuje XII: Ja som dvere (2. časť)	157
Ježiš sa predstavuje XIII: Ja som chlieb života	168
Ježiš sa predstavuje XIV: Ja som pravý vinič	181
Ježiš sa predstavuje XV: Ja som Učiteľ a Pán	196
Ježiš sa predstavuje XVI: Ja som vzkriesenie a život	210
Ježiš sa predstavuje XVII: Čo si myslím, kto je Ježiš?	225

JEŽIŠ SA PREDSTAVUJE XI: JA SOM DVERE (1. ČASŤ)

JÁN 10:7

Ježiš im znova povedal: Amen, amen, hovorím vám: Ja som dvere k ovciam.

Ježiš o sebe povedal v 10. kapitole Evanjelia podľa Jána: „Ja som dvere.“ Ešte predtým, v 9. kapitole toho istého evanjelia, nastala medzi ľuďmi vážna kontroverzia. Ježiš uzdravil od narodenia slepého a farizeji mali dilemu, pretože takýto zázrak nemôže robiť človek, ktorý neprišiel od Boha a podľa nich nikto, kto nie je z farizejov, nemôže byť od Boha. Dilema vyvrcholila tým, že toho predtým slepého, ktorý im uzdravenie skrze Ježiša potvrdil, vyhodili zo synagógy. To nie je, ako keď dnes niekoho vyhodia z cirkvi, to bol vážny sociálny problém. Rodičia sa ho viac-menej vzdali, farizejom povedali, že ich syn je už dospelý, aby si to riešili s ním. Takže tu vidíme vážne rozdelenie, ktoré vzťah k Ježišovi môže vyvolávať. Ježiš v Matúšovi 10:37 povedal: „Kto miluje viac svoju rodinu ako mňa, nie je ma hodný.“ Takže sme tu, uprostred tejto veľmi napätej udalosti, ktorá hovorí aj do nášho života. Aj my v živote mávame dilemy, ktoré z Božej milosti niekedy dôjdu k vyvrcholeniu a vtedy si uvedomíme, že buď jedno alebo druhé je pravda. Žiaľ, veľa ľudí aj kresťanov žije s dilemami, ktoré jednoducho neriešia. Často majú súčasne dva názory, pričom z nich môže byť pravdivý iba jeden. Celkom „šťastne“ sa im darí lavírovať z jedného do druhého podľa situácie, v ktorej sa práve nachádzajú. V nedeľu majú jeden názor, v pondelok až piatok druhý názor, a keby sme to chceli dať dohromady, zistíme, že to nejde. Keď sú potom takíto ľudia konfrontačne usvedčení, nahnevajú sa a odmietajú ďalej komunikovať. Prečítajme si ale Pánovu odpoveď farizejom z Evanjelia podľa Jána:

Tu Ježiš povedal: Súdiť som prišiel na tento svet, aby tí, čo nevidia, videli, a tí, čo vidia, oslepli. Počuli to farizeji, ktorí boli pri ňom, a povedali mu: Vari sme aj my slepí? Ježiš im odpovedal: Keby ste

boli slepí, nemali by ste hriech. Vy však hovoríte: Vidíme, a tak váš hriech zostávaⁱ.

Amen, amen, hovorím vám: Kto nevchádza do ovčince dverami, ale prelieza inokadiaľ, je zlodej a zbojník. Kto však vchádza dverami, je pastier oviec. Tomu vrátnik otvára a ovce počúvajú jeho hlas. On volá svoje ovce po mene a vyvádza ich. Keď vyženie všetky svoje ovce, kráča pred nimi a ony ho nasledujú, lebo poznajú jeho hlas. Cudzieho však nebudú nasledovať, ale ujdú od neho, lebo cudzí hlas nepoznajú. Ježiš im povedal toto prirovnanie, oni však nepochopili, o čom im to hovoril.

Ježiš im znova povedal: Amen, amen, hovorím vám: Ja som dvere k ovciam. Všetci, čo prišli predomnou, sú zlodeji a zbojníci, ale ovce ich nepočúvali. Ja som dvere. Kto vojde cezo mňa, bude spasený. Bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvuⁱⁱ.

Toto slovo je určené predovšetkým farizejom, lebo oni boli tými ľuďmi, ktorí prichádzali k ovciam ako zbojníci a zlodeji. Samozrejme, že to nemohli pripustiť, preto neporozumeli, čo tým chce Ježiš povedať. Ježiš upozorňuje na to, že ak nechceme upustiť od niektorých našich presvedčení, môže sa nám stať, že jednoducho neporozumieme, čo nám chce Boh povedať. Nie preto, že by to bolo ťažké, ale nám jednoducho nedochádza, že by to tak mohlo byť.

Známa je skutočnosť, že keď ľudia niečomu neveria, tak to ani nevidia a povedia si: „Zázraky sa nemôžu diať, pretože sa nedejú.“ Keby ste stretli niekoho, kto pred nejakým časom zomrel, tak by ste neverili, že je to on. Všetelijako inak by ste si to vysvetľovali, lebo veď mŕtvi nevstávajú z mŕtvych. Preto ak sme o niečom skalopevne presvedčení, aj keby nám akokoľvek dokazovali, že je to inak, nie sme schopní si to pripustiť. Zbytočne teologizujeme a uvažujeme o niektorých veciach, keď si nepripustí-

ⁱ Jn 9:39-41

ⁱⁱ Jn 10:1-10

me morálnu zmenu, ktorú od nás Boh vyžaduje. Musíme začať od „A“ a nie od „C“ alebo „Q“. Farizeji nerozumejú nie preto, že sú takí hlúpi, ale preto, že to nemôže byť, keďže Ježiš nie je od Boha. Boli presvedčení, že len oni majú výklad zákona a že je nemožné, aby ten zázrak bol skutočným zázrakom.

Pripomeňme si niečo o farizejoch. Farizeji netvorili len akúsi náboženskú politickú stranu, ale boli naozaj populárnymi vodcami a dá sa povedať, že v očiach ľudí boli aj martýrmi. V roku 88 pred Kristom sa stalo, že 800 farizejov bolo kvôli povstaniu ukrižovaných pred očami vládcu Alexandra Janeusa. Ten dokonca pri ich veľmi krutej poprave stoloval! Farizeji nemali len náboženskú moc, ale boli aj populárni v tom, že predstavovali akési hnutie za čistotu Izraela. Predstavovali aj politickú moc, lebo boli súčasťou Sanhedrinu (vládnucej skupiny) a zároveň aj zástupcami ľudu. Pri Ježišovi však strácali nielen politickú či sociálnu moc nad ľuďmi, ale aj popularitu. Toto ich tak znervózňovalo, že o Pilátovi je napísané, že na nich videl, že mu Ježiša vydali zo závesti. Nešlo im to „do výpočtov“, že tu je niekto, kto robí zázraky ako Boží Syn a učí v autorite. V Evanjeliu podľa Matúša, kde sa v 12. kapitole spomína, že Ježiš uzdravil démonom posadnutého, farizeji sa utiekli k vysvetleniu, že Ježiš to urobil skrze diablovu moc. Oni chceli mať moc a keď ju Ježiš spochybňoval, sa tak rozzúrili, že Ježiš to označil za neodpustiteľný hriech proti Duchu Svätému.

Ďalšou vážnou vecou bolo, že farizeji boli presvedčení, že oni vykladajú Mojžišov zákon jediným správnym spôsobom. K výkladu Písma pripojili aj ústnu tradíciu tvrdiac, že Mojžiš dostal nielen písanú Tóru, teda zákon, zapísaný v piatich knihách Mojžišových, ale že dostal aj tzv. ústnu Tóru, teda ústnu tradíciu, ktorú oni zdedili. Na základe toho vykladali zákon podľa všelijakých predpisov. Ježiš upozorňuje, že „darmo ma uctievať, učiac nariadenia ľudí“ⁱ. V Evanjeliu podľa Matúša 5:20 ich Pán úplne spochybnil, pretože počas Kázne na vrchu ľuďom povedal: „Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť farizejov a zákonníkov, nevojdete do kráľovstva Božieho.“ To znamená, že farizeji a zákonníci nemajú nádej a sú

ⁱ Marek 7:7

mimo kráľovstva Božieho. To ich muselo nesmierne rozzúriť, pretože Ježiš spochybnil ich popularitu, čistotu a moc. Na druhej strane je málo takých odovzdaných a rozhodných ľudí, ako boli farizeji. Apoštol Pavol ako Saul bol farizej a nehovoril o farizejoch len zlé veci, ale priznal, že mu to nestačilo k spáse. Ak my máme predstavu, že farizej je automaticky pokrytec, tak vychádzame z toho, čo sa „vyvrúbilo“ pri kontakte s Ježišom. Hnutie, ktoré sa prejavilo vo „farizejizme“, však naozaj malo snahu oddeliť sa od hriechu, od nečistého, od nesvätého a žiť v dokonalej oddelenosti pre Boha.

Takže to, čo hovorí Ježiš nepriamo, že *on* je dvere a oni sú zlodeji a zbojníci, pretože nejdú cez neho, je reakcia na farizejský prístup. Pre nás znie otázka: „Ako to má byť?“ Keď chceme rozoberať metaforu „Ja som dvere,“ tak dvere by sme mohli vidieť ako miesto, ktoré spája a zároveň oddeľuje. Keď vchádzame cez dvere, vnímame ich ako vstup, ale zároveň keď sme za dverami, tak sme už oddelení v inom priestore. V tomto zmysle, metaforicky, dvere sú zvláštny jav. Ježiš hovorí: „Ja som dvere,“ to znamená, že kto chce ísť k ovciam, musí prejsť cez neho, ale kto cez neho už prejde, je v inom priestore a je od niečoho *oddelený*, separovaný.

Toto je dilema mnohých ľudí. Aj by chceli spásu, ale chcú byť aj vo svete. Chcú aj hriech, aj kamarátstva so všetkými pôžitkami, ktoré svet v hriechu ponúka, ale zároveň by chceli aj spásu a byť v cirkvi. Ale dvere oddeľujú, preto ak prejdeš cez Ježiša, buď si tam, alebo niekde inde. Niektorí pendluje hore dole, každú nedeľu prosí o odpustenie, aby potom cez týždeň znovu hrešil a takto sa mu to stále v živote opakuje. Či a do akej miery je toto pendlovanie tolerovateľné, nech rieši Boh, ale určite to nectí Ježiša, ktorý dal za nás život. Prejsť cez dvere znamená prejsť cez kríž. Znamená to prijať najväčšiu obeť, akú kedy svet zažil. Takú lásku, odovzdanie a utrpenie ako mal Ježiš, nikto nikdy nemal a ani nebude mať.

Dvere spájajú, ale aj oddeľujú. Keď Pán hovorí: „Ja som dvere,“ tak zdôrazňuje v tomto prípade spojenie, vchod, vstup. Metafora dverí, ktorú Pán Ježiš používa, má akési dva významy či stupne. Prvý stupeň je, že cez dvere vchádzajú vodcovia, ktorí majú viesť ovce, lebo inak, ak by nevchádzali cez dvere, sú zlodejmi. Dvere sú jediným legitímnym vstupom k vedeniu ľudí. Nie je normálne vojsť cez okno. K ovciam, k vedeniu ľudí je jediná legitím-

na cesta – cez dvere. Každý, kto chce mať medzi ľuďmi nejakú moc, musí ísť cez neho.

Ale vzápätí Pán opisuje tých, ktorí vchádzajú cez dvere – ovce, a to je ten druhý stupeň. Vidieť tu akýsi nenápadný prechod od toho, keď hovorí o ľuďoch, ktorí majú viesť a pokračuje tým, že kto vojde, tak aj vyjde a nájde pastvu. To znamená, že sa tu už hovorí o ovci, ktorá keď vojde, môže tam nájsť oddych, vyjde – to znamená, metaforicky, že vstúpi do nejakej aktivity a nájde plnosť života. Takže táto metafora je viacvrstvová, trochu náročnejšia na rozmyšľanie. Dúfam, že vás to príliš nepreťaží a že to pochopíme. Čiže podľa slov Pána Ježiša cez neho ako dvere vstupujú tí, ktorí vedú, ale zároveň sú aj ovcami; tí, ktorí chcú mať vedenie, ale aj tí, ktorí chcú mať spasenie.

Začneme tým, že sa budeme venovať otázke vodcovstva. Každé vodcovstvo v Písme je reprezentáciou vyššieho vedenia. Čo si Boh predstavuje pod vodcovstvom, nájdeme v 1. a 2. kapitole Genesis. Nie je to tam explicitne napísané, ale je možné vidieť, že človek je preto vládcom nad stvorením, lebo je obrazom Božím. Obraz Boží v tomto význame znamená, že ide o reprezentáciu. Človek je živá reprezentácia Boha. Do takej miery, do akej reprezentuje Stvoriteľa, do tej miery má aj právo a akúsi správnu vládu či správnu moc.

„Vláda“ nad zvieratami používa čosi ako „donucovanie“. Je pravdepodobné, hoci to nie je takto nikde priamo napísané, že Písmo túto vládu nad zvieratami stotožňuje s vládou nad ľuďmi, ktorí potrebujú donútenie. V 32. žalme 9. verši je napísané, aby sme neboli ako vôl a osol, ktorí potrebujú zubaďlo na to, aby ich viedli. Zvieratá potrebujú donútenie, aby boli vedené. Vláda nad zvieratami sa preto dá do určitej miery stotožniť s politickou mocou nad ľuďmi, ktorí vás nechcú poslúchať, ale zákonmi ich treba donútiť k poslušnosti. Rozhodne to nie je ideálna vláda nad ľuďmi a ani Písmo ju nejako nechváli, že takto sa má nad ľuďmi vládnuť, ale to je čosi, čo je až druhé v poradí. Prvá v poradí je vláda opísaná v 2. kapitole Genesis, kde sa rozoberá manželstvo. Apoštol Pavol z toho odvodzuje, že pretože žena bola stvorená ako druhá, tak je muž jej nadriadený. Muž ale nie je najvyšším nadriadeným. O tom sa píše v 1. knihe Korint'anom v 11. kapitole. Muž je

hlavou ženy, teda poverený jej vedením, ale hlavou muža je Kristus. Dokonca aj o Kristovi je napísané, že jeho hlavou je Boh. Celé vedenie v cirkvi, aj v politike, aj kdekoľvek na svete je vyjadrením jedinej Božej vlády. Na svete má byť jediný vládca, a to je Boh. Všetky ostatné vlády a vedenia sú reprezentáciou tejto najvyššej vlády. Ak nie sú, strácajú legitimitu. Samozrejme musíme dávať pozor na to, aby sme ako podriadení nepovedali, že môj vládca nie je legitímnym vládcom, pretože neposlúcha Boha, tak ja ho nemusím poslúchať. To síce do určitej miery platí, ale len do tej, ako je vyjadrené v Petrových slovách, keď od neho chceli, aby nekázal Ježiša, tak povedal: „Lepšie je poslúchať Boha, ako ľudí.“ Ak mi moja vláda, môj otec či syn zakazuje byť veriacim, mám mandát na to, aby som ho neposlúchol. Ale 13. kapitola Listu Rimanom učí, že každý sa má podriaďovať vrchnostiam, ktoré ako také majú vyššiu moc, lebo sú zriadené od Boha.

Ak chceme ísť cez Ježiša ako legitímneho vládcu, ktorému je zverená každá moc, tak každú vládu, či už politickú, sociálnu, rodinnú, cirkevnú, alebo školskú musíme vzťahovať k Ježišovi, pretože on je dvere. Môj prístup ku komukoľvek na svete, ak ho mám viesť, musí rešpektovať Ježišovo postavenie a musí reprezentovať Božiu vôľu pre toho človeka. Ak nemám pre toho človeka Božiu vôľu, tak ho nemôžem viesť. To znamená, že rešpektujem Božiu vôľu, ktorú poznám. Ak ju nepoznám, musím povedať: „Nemôžem ťa viesť a nemôžem ti radiť.“ Chambers nazýva takéto rôzne poradenstvo medzi ľuďmi, že sú to „amatérske prozreteľnosti“. V cirkvi sa často stáva, že si myslíme, že vieme, čo chce Boh od niekoho a začneme mu radiť a poučać ho, čo má robiť. Niekedy vzniknú z toho dosť zúfale situácie. Preto si musíme dať pozor, aby sme ľuďom neprejavovali takúto amatérsku prozreteľnosť, keď nevieme, aká je pre nich Božia vôľa. Buď sa Boha spýtame a počkáme, až nám odpovie, alebo toho človeka oslobodíme od seba a povieme, že mu nevieme poradiť. Platí to vo všetkých situáciách. Aj ak by sme mali byť v politike, čo nie je proti Písmu, ale Písmo v Novej zmluve viac spomína tých, ktorí boli politikou prenasledovaní, než funkcionári. Čiže nehľadajme v politike spásu a nemyslíme si, že keď sa kresťania dostanú do politiky, zrazu bude svet v poriadku.

Zdá sa, že Boh – dovoľte mi to tak povedať, hoci Boh nič nevzdáva – jednoducho vzdal predstavu teokracie. Izrael za Mojžiša dostal zákon

a príležitosť stať sa dokonalou teokraciou, teda bohovládou, ale neposlúchol. V Knihe Sudcov je napísané, že stále odpadával od Hospodina a nakoniec si žiadal kráľa, pričom absolútna väčšina jeho kráľov bola bezbožná.

Takže opisom skúsenosti s Izraelom nám ukázal, že absolútna teokracia medzi nami ľuďmi nefunguje.

V Novej zmluve cirkev nezakladá politickú teokraciu. Je pravda, že v cirkvi má byť teokracia skrze Ducha Svätého, ale cirkev nepozná donucovacie prostriedky k tomu, ako niekoho donútiť poslúchať. Najvyšší nástroj na napomenutie človeka je jeho exkomunikácia – vylúčenie z cirkvi. To ale neznamená, že ho exkomunikujeme zo spásy. Je to len vyjadrenie sa cirkvi k tomu, že takto sa správať nemôže. Srdce ani emócie nemôžeme ovládať, preto musíme dávať pozor, aby sme pri reprezentovaní Božej vlády skrze Ježiša ako dvere vzťahovali každé vládnutie a každé rozhodovanie na Ježiša – na to, čo si *on* myslí, ako to *on* robil a čo je *v jeho* záujme. Preto nebudeme hľadať len nejaké všeobecné hodnoty, ako sa to dnes veľmi často vo svete robí, že vypustíme meno Ježiš a vypustíme spásu. Na počiatočnú komunikáciu by to mohlo byť výhodné, ale nedá sa prechádzať cez Ježiša ako dvere, ak zatajujeme jeho meno.

David Wilkerson napísal jeden zaujímavý článok s názvom „Na tom mene niečo je.“ Konštatuje v ňom, že len málo národov malo vodcov, ktorí jasne, bez zmätku a s láskou hovorili o Ježišovom mene s tým, že ho aj vyslovili. Na tom mene niečo je! Samozrejme, že sa dá meno Ježiš aj zneužívať, keď ho budeme používať bez toho, aby nám naozaj išlo o Boží názor, vôľu, či postoj. Biblia nám nekáže meno Ježiš používať len ako heslo. Biblia neučí o tom, že len vtedy sme zbožní, keď neustále mechanicky opakujeme Ježiš, Ježiš, Ježiš..., až do tej miery, že to meno zneužívame. Biblia nás vedie k tomu, aby sme sa priznávali k Ježišovi a deklarovali to aj svojím životným postojom. To znamená, že všetko čo robíme, žijeme a robíme pre ľudí, cirkev, rodinu, školu, či politiku, je motivované naším vzťahom k Ježišovi, nielen k hodnotám, k tomu, že sa budeme mať dobre a budeme všetci morálni, aby sme sa nepozabíjali.

Áno, cirkev by mala dobre „viest“. Ale vchádzať cez dvere do nejakej vlády nad ľuďmi bez toho, aby sme sa priznali k Ježišovi, znamená, že v skutočnosti nejdeme cez dvere. Hoci, a to opakujem, ak politická moc nejde cez dvere, neznamená to, že ju máme odmietnuť a neposlúchať. V Liste Rimanom 13:1 je napísané, že sa máme podriaďovať vrchnosti, ktorá vládne, pretože aj každá vláda jestvuje len s Božím zvoľením. Ale musíme zároveň vedieť, že táto moc nemôže dosiahnuť to, čo sľubuje, teda ani naplnenie, ani pokoj, ani spásu. Toto dosiahneme jedine skrze Ježiša, pretože Ježiš je legitímny vládca.

Ak by som mal podporiť to, že Ježiš je legitímny vládca podľa 1. a 2. kapitoly Genesis, chcelo by to viac výkladu, ale zatiaľ toľko, že Ježiš je k stvoreniu vzťahnutý v Liste Kolosanom 1:15-20:

On je obraz neviditeľného Boha, prvorodený (v zmysle dediča) všetkého stvorenia. Ved' v ňom bolo stvorené všetko na nebi i na zemi, viditeľné i neviditeľné, tróny i panstvá, kniežatstvá a mocnosti, všetko je stvorené skrze neho a pre neho. A on je pred všetkým a všetko pretrváva v ňom. On je hlavou tela, Cirkvi. On je počiatok, prvorodený z mŕtvych, aby tak mal vo všetkom prvenstvo. Ved' Boh chcel, aby v ňom prebývala všetka plnosť a aby skrze neho a v ňom zmieril všetko, čo je na zemi i v nebesiach, keď nastolil pokoj preliatím jeho krvi na kríži.

V týchto veršoch je prezentované Ježišovo postavenie voči stvoreniu. On je ten vládca, ktorý jediný má na to nárok a ktorého musíme reprezentovať, ak chceme niečo ľuďom o ňom povedať. V momente, ak Ježiša otvorene a jasne nereprezentujeme, strácame dvere a stávame sa zlodejmi. Text v Liste Filipanom 2:9-11 opisuje Ježišovú vládu: „Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno nad každé meno, aby pri mene Ježiš pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi, na zemi aj v podsvetí a aby každý jazyk vyznával na slávu Boha Otca: Ježiš Kristus je Pán.“ Tu je deklarovaná politická, náboženská, spirituálna, aj akákoľvek iná moc. Jediná legitímna moc musí mať zdroj v hlave, ktorou je Ježiš Kristus. O Ježišovi je v 15. kapitole Prvého listu Korint'anom napísané, že aj on sa podriaďuje Bohu Otcovi, čo je pre nás tajomstvom Trojice.

Každá moc má jedno vážne pokušenie, a to stať sa totalitnou. Vždy, keď máme zverenú moc nad ľuďmi, či už nad svojimi deťmi alebo v škole, v cirkvi, či v politike, tak máme tendenciu tých ľudí ovládať, aby všetko, čo robia, robili podľa nás – podľa našej vôle. V istom zmysle je to naša snaha o akýsi pocit bezpečia, že sa nič nedeje, na čo nedohliadam. Známe sú totalitné režimy, napríklad nacisti. Údajne pri súde nad tými, ktorí sa pokúsili o atentát na Hitlera v r. 1944, jeden z tých z obvinených povedal: „Vy kresťania a my nacisti máme jednu vec spoločnú, a to je, že požadujeme celého človeka.“ Nazýva sa to pokušenie moci. Požadovať vašu myseľ, požadovať vaše city, požadovať správanie, nad ktorým mám absolútnu kontrolu a vždy viem, či to je dobré alebo nie – to môže jedine Boh. Ani cirkevná vláda nemôže ovládať svedomie ľudí. Môžeme zvestovať Božie slovo, ale zároveň musíme ľudí oslobodzovať k tomu, aby mali v prvom rade vzťah s Ježišom. Tak ako ja reprezentujem Ježiša, mám chcieť, aby aj tí, ktorí mňa poslúchajú a voči ktorým som v pozícii ich vodcu, mali vzťah k Ježišovi a nie ku mne. Inak som zlodej a zbojník. Ak vás nevovádzam do kontaktu so živým Ježišom, ktorý za vás zomrel, tak som zlodej a zbojník.

Billy Graham dávnejšie citoval odovzdanosť jedného študenta, ktorý sa stal komunistom: „Je len jediná vec, o ktorej absolútne vážne rozmýšľam, a to je vec komunizmu, pretože je to môj život, je to môj biznis, je to moje náboženstvo, je to moje hobby, je to moja láska, je to moja žena, je to moja milenka, je to môj chlieb, je to moje mäso!“ Jediná vec o ktorú mu išlo, bol boj za komunizmus. Billy Graham sa pri tej príležitosti pýta: „Kde máme takúto odovzdanosť a rozhodnosť u kresťanov?“

Možno sa nám zdá, že moderná liberálna demokracia, v ktorej žijeme, takéto tendencie nemá. Len pozor, lebo tu je podvod ešte hlbší. Pretože normálna reakcia, ak vám zakážu náboženstvo alebo kresťanstvo, by bola: „A ty si kto, že mi budeš niečo zakazovať?“ Liberálna demokracia, ktorú máme – vďaka Bohu za slobodu! – je postavená na politike ako náboženstve a v tom je ten podvod, pretože sľubuje raj na zemi. Sľubuje eschatológiu, ktorá sa má naplniť ešte tu v tomto svete. Ježiš nepovedal, že tu budeme mať pohodlie, bohatstvo, ale jasne povedal: „Na tomto svete budete mať síce trápenie, ale napriek tomu dúfajte a majte radosť, lebo Ja som premohol svet“. Všetky politické ideológie, počnúc francúzskou revolúciou, stava-

jú na tom, že ľudom sľubujú eschatológiu tu na zemi, čiže dosiahnuť najvyššie zážitky tu. Heine napísal: „Nebo necháme vrabcom, my si urobíme raj tu na zemi“. Liberálne demokracie náboženstvo síce nezakazujú, ale robia z neho niečo, čo je nepodstatné a čo je každého osobný názor, ktorý sa nemá ťahať do úradu alebo do politiky. Ved' nech si každý verí, v čo chce, či už je to Krišna, Budha alebo Ježiš, všetko je to vlastne jedno. Ak sme nábožní s tým, že je to vlastne jedno, tak sme z Ježiša ako jediného vládcu, o ktorom sme čítali, že je dedičom, že je najvyšší, že všetci sa mu budú klaňať, urobili nepodstatnú bábku. To urobili Rimania, keď povedali kresťanom, aby Ježiša zaradili do ďalšej kolónky popri tých ďalších bohoch, ktorých nazhromaždili zo svojho veľkého impéria. Kresťania povedali: „To nie je možné. Tam, kde je Ježiš, nemôžu byť iní bohovia.“. A mnohých ich to stálo život! Rimania im dovolili byť kresťanmi, ale mali sa tomu podriaďovať – byť v jednej „kolónke“. Kresťanstvo nemôže byť v jednej „kolónke“ s inými bohmi. Ak si kresťan a vyznávaš Ježiša, tak sa priznávaš k tomu, že všetko ostatné mu musí byť podriadené – nie násilím, neznamená to, že budeme niekoho donucovať.

Táto doba je „predposledná“ doba. Táto doba nie je eschatologická doba, keď je koniec. Táto doba sa pripravuje na Ježišov druhý príchod, kedy *on* naozaj bude všade vládnuť a my to nechceme dosiahnuť nejako politicky. Ale chceme nebojácne zvestovať, že *on* bude jediný legitímny politický vládca. Na to musíme používať dvere, to, že sa k nemu priznávame a že otvorene, napriek všetkým zlostným reakciám, že sme arogantní, drzí, že si namýšľame, že sme pyšní, bigotní alebo neviem akí ... vyznávame, že jediný vodca je Ježiš a všetko ostatné je dočasné. Ak niekto chce uznávať Krišnu alebo iných bohov alebo chce byť ateista, je to na ňom, ale otvorene povedať, že to je lož a že to zle skončí, je naša povinnosť. Ježiš bol taký otvorený voči farizejom a stálo ho to život. Samozrejme, v jeho prípade ho dal dobrovoľne, práve farizeji však boli najsilnejšou stranou, ktorá zabezpečila, že Ježiša ukrižovali. Prečo? Lebo závideli moc.

Otázka politickej moci je veľmi zložitá a ja si nemyslím, že som ju vyriešil. Už Augustín prirovnal ľudské vlády k zbojníckym bandám: „Ak odnímeme z ľudskej vlády spravodlivosť, zostane nám len lúpežná banda a aj lúpežné bandy sú len akýmsi štátom v malom. Banda sa skladá z ľudí, ktorí sa riadia

rozkazmi náčelníka. Je viazaná nejakou spoločenskou zmluvou, rozdeľuje si zisk podľa nejakých pravidiel a dohôd a v momente, keď obsadí nejaké územia, stane sa politickým štátom. Politikou sa ale Božie kráľovstvo nedosiahne a Písmo to celkom jasne ukazuje.“ Toto nie je úplne biblický pohľad, ale varuje pred zlodejstvom a politickému ovládaniu ľudí bez spravodlivosti a poznávania Božej vôle.

V súčasnosti po skúsenosti s Izraelom, keď Boh ukončil politickú teokraciu, Ježiš žiada teokraciu v cirkvi. My chceme reformy v politike, modlíme sa za vládcov, ale nečakáme, že politika dosiahne to, čo nedosiahol Izrael. Je to veľmi vážne, lebo niektorí kresťania uverili politickému evanjeliu, že na svete sa politikou nejakým spôsobom dosiahne kráľovstvo Božie. Písmo nám jasne ukazuje, že to sa nestane. To neznamena, že nám nejde o mier, spravodlivosť a o to, aby ľudia žili zbožný život. Máme sa za to modliť, ale nečakáme, že tu príde nejaký kresťanský panovník alebo kresťanský parlament a ten urobí v tom všetkom nejaký poriadok. Ale teokracia má byť v cirkvi. Je založená na tom, že ten, kto chce byť medzi vami prvý, má byť všetkým sluhom. Ak chcete vládnuť cez službu, získate si srdcia ľudí. To je pekne vidno na 2. kapitole Genezis a inde, že totiž prvý bol stvorený muž, ktorý je hlavou ženy, čo sa nemá dosahovať násilím, ale láskou. Tento princíp poddávania sa, pretože dôverujem, je základom cirkvi. Ak chceme v cirkvi rozhodovať donucovaním, tak sme len obyčajná politická skupina, ktorá robí násilie. Ježiš všetku svoju vládu postavil na tom, že si získa lásku ľudí, ich dôveru, poddanosť, lebo vedia, kto on je, že je lepšie ho poslúchať. Ak si myslím, že by bolo lepšie ho neposlúchať, ale robím to preto, lebo sa bojím – strach je donucovací prostriedok – tak som mimo toho, čo Ježiš odo mňa chce. Je hanba pre Ježiša ako vládcu, ak ho majú poslúchať jeho poddaní, pretože sa ho boja. Samozrejme bázeň pred Bohom je biblický príkaz, ale tento strach sa nespája s neláskou k Bohu. To je strach z jeho veľkosti, ktorý ide ruka v ruku s prvým prikázaním: „Milovať budeš Boha celým svojím srdcom, celou myslou, celou dušou.“ Poslušnosť zo strachu bez lásky nemôže byť dostatočná.

Ježiš ako dvere znamená nielen to, že sa k nemu všetko vzťahuje, ale že používame aj jeho metódy na riadenie. Ak som v pozícii, kde musím použiť-

vať donucovanie, tak ho smiem používať len k tomu, čo mi Písmo dovoľuje (napr. zabrániť niekomu vraždiť).

Ešte pár slov o tom druhom význame toho, že Ježiš je dvere. Ježiš hovoril o dverách v prvom význame ako o vládnutí, z hľadiska pastierskej služby. Teraz niekoľko slov o tom, že ten kto vojde cez neho, nájde spásu. O tomto aspekte sa oveľa viac káže, preto sa tu budeme tomu z časových dôvodov menej venovať.

Ježiš hovorí, že kto vchádza cez neho, vojde, vyjde a nájde pastvu. Poradie týchto slov je veľmi dôležité. V Starom zákone vchádzať a vychádzať znamenalo čosi ako súkromný a verejný život. Vychádzanie – vychádzali ste na verejnosť, vchádzanie znamenalo ísť domov, odpočinok, rodinný život. Vojsť pri spáse znamená nájsť odpočinok u Ježiša. Ježiš nás pozýva: „Podťte ku mne všetci, ktorí ste unavení a dám vám odpočinok“. Spása začína odpočinkom, kedy ti spadne bremeno hriechu. Stratíš napätie voči Bohu a upokojíš sa.

Watchman Nee napísal knihu s názvom: „Sediť, chodiť, stáť“. Predstavuje krátky výklad hlavnej myšlienky Listu Efezanom, kde ukazuje, že Boh nás spolu s Kristom posadil po pravici Otcaⁱ. Kresťanmi sa stávame tým, že sa stotožníme s Bohom pre Kristovu obeť, čím sa s ním dostaneme do spoluvlády. Avšak nie do politického vládnutia donucovaním, ale do vládnutia vierou, láskou a modlitbou.

Keď Ježiš učí o vládnutí, nikdy to nie je v súvislosti s donucovaním. Vládnutie má prameniť z presvedčenia, že ho milujeme a vtedy spoznáme, že to, čo chce on, je lepšie. Preto keď zvestuje, že nás spolu posadil po pravici, tak nám dal takú vládu, akú mal Ježiš. Ježiš je dvere, lebo on je bránou k takémuto vládnutiu a k takémuto pokoju. Presne tak, ako je napísané v 11. kapitole Evanjelia podľa Matúša v. 28: „Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinúť.“ Tento text pokračuje vzápätí v 29. a 30. verši: „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie pre svoje duše.

ⁱ Ef 2:6

Veď moje jarmo je ľahké a bremeno užitočné.“ Teda nezostaneme nečinne sedieť. Niekedy máme problém pochopiť spásu z viery. Pozor, nezvestujeme spásu zo skutkov, spása je zdarma, viera je Boží dar, nie je to môj výkon. Tak čo teraz? W. Nee pokračuje výkladom: „Chod'te tak, ako je hodné Krista.“ Čítaný verš 29 z 11. kapitoly Matúša hovorí: „Vezmite na seba moje jarmo!“ Židia jarmo chápali ako zákon, nejaké pravidlo. „...Lebo moje jarmo je ľahké a moje bremeno užitočné“. Pán povedal, že kto vojde cez neho, „vojde, vyjde a nájde pastvu.“ To je to krásne, čo nám dáva v spáse – zmysel života. Niektorí kresťania chodia do zborov alebo cirkví, ktoré sa venujú sociálnej spravodlivosti a v podstate súhlasia s tým, že je dobré starať sa o chudobných a sociálne odkázaných a cirkev to má robiť. Ale ak sa obmedzíme len na to, stratíme večný zmysel existencie. Ježiš dáva zmysel v tom, že sa nám dá napiť z vody, po ktorej už nikdy nie sme smädní. To nám metaforicky zaslúbil v Evanjeliu podľa Jána 4:14: „Kto pije z tejto vody, nebude znovu smädný. Ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, nebude nikdy smädný.“

Ježiš v Evanjeliu Jána 10. kapitole hovorí: „Prišiel som, aby mali plnosť.“ Ak sa tá plnosť života stotožní so sociálnymi podmienkami, s bohatstvom, so zdravím, tak sme niečo vyprázdni. Ježiš veľa trpel, ale mal plnosť života s Bohom. A to je tajomstvo, ktoré sa nedá dobre vysvetliť, treba to prežiť. Preto len zopakujem: Ježiš – je dvere. Ak chceme prežiť, čo to všetko znamená, čo som opísal, musíme cez neho prejsť, rozprávať sa s ním, jeho reflektovať a všetko vzťahnuť na neho. Všetky vzťahy, ktoré máme s ľuďmi, musia byť vzťahnuté k panstvu Ježiša Krista. Nestačia nám hodnoty, nestačí nám spravodlivosť, ak je zbavená mena Ježiš, niečo sme zradili. Nestačí morálnosť, veď ateisti sú niekedy morálnejší ako kresťania a kresťania si to „vyriešia“ spoveďou.

ZHRNUTIE

Ježiš je jediný právoplatný vládca ľudských bytostí, jediný! Jeho hlavou je Otec. Ježiš musí byť naším rozhodným bodom, na ktorý odkazujeme. S ním sa radíme a vo vzťahu k ľuďom plníme jeho vôľu.

To znamená, že ak máme byť vo vedení – a každý z nás niekedy v niečom, čo len drobnom, vedie iných ľudí – a ak máme mať autoritu, musíme *my* byť pod autoritou Ježiša Krista. Musíme reprezentovať Ježiša a jeho vôľu. V opačnom prípade sa stávame uzurpátormi a zlodejmi a to, čo radíme, ničí, hoci to znie dobre, myslíme to dobre a všetci nám k tomu tliekajú. Môže to zabiť, lebo kto neprichádza cez dvere a nevie, čo si Ježiš o tom myslí alebo nerobí to v mene Ježišovom, to je zlodej a zbojník. To Ježiš veľmi jasne povedal a je to veľmi vážna vec. Najskôr musím byť podriadený autorite, aby som sa mohol dostať do autority. Ak mám autoritu, ktorá nevyplýva z poverenia Ježišovho, tak nemám naozaj autoritu, ani politickú autoritu, ktorú síce Boh uznáva, ale ktorá je dočasná. Samozrejme, budem braný na zodpovednosť v tom, čo robím.

Ježišovo vedenie začína odpočinkom. To je niečo nádherné! Kniha Prísloví na jednom mieste odporúča: „Najskôr chod' von a urob prácu vonku a potom sa budeš starať o svoj dom.“ Ježiš to postavil opačne, pretože ľudí, ktorí sú unavení hriechom a všelijakými bojmi, volá k sebe: „Pod', ja ti dám odpočinok.“ Ak chceš byť kresťanom a žiť kresťanský život, musíš si skontrolovať, či vychádzaš z odpočinku. Lebo ak vychádzaš z naháňania, že si unavený, vyčerpaný, hnaný a myslíš si, že Ježiš ešte niečím ďalším tlačí a švihá bičom nad tebou, že ešte musíš byť „nejaký iný“, nie je to v poriadku. Ježišovo slovo je tým zneužitá alebo nepochopené. Ježiš ťa nenaháňa. Ježiš ti hovorí, že najskôr ti dá vládu, schopnosť rozumieť, a potom ti dá bremeno a jarmo, ktoré je užitočné a ľahké. Tento istý Ján vo svojom Prvom liste píše, že jeho príkazy nie sú ťažké. Ako je to s Kázňou na vrchu? Jej príkazy nielen že sú ťažké, ale sú nemožné. Pri jej serióznom čítaní buď si človek zúfa alebo robí pokánie... alebo to neberie vážne. Ale Boh to berie vážne.

Ježišove prikázania sú nemožné a stávajú sa ľahkými, ak si posadený v nebesiach a ak ti je Ježiš dverami, jeho jarmo ti je príjemné a bremeno ľahké. Tie dvere ťa oddeľujú od sveta, od minulosti, od hriechu a zároveň spájajú s ovčincem, kde sú jeho deti. Vďaka Bohu, že máme v Ježišovi takéto dvere!

Pane, ďakujeme Ti, že si prišiel, aby si nás hriešnikov obdaril životom, spásou a vládou, ktorej sa dá dôverovať, ktorá nedonucuje, ale mení srdcia, vyvoláva lásku a absolútnu odovzdanosť. Pane, nech vládneš vo svojej cirkvi a nech vládneš v mojom živote. Amen.